

ACS KÁROLY:

Tollamhoz

Tintával kezdek
rohamunkát,
a cél: a sors előtt befutni,
s meglengetni a vándorzászló életet.
Gyere toll, ósdi szerszám,
ritkán, de folyton ömlessz sorokat,
ródd meg a tiszta papírt,
nem érünk rá most mosakodni.
Érzem benned a meleg erőket,
sötéten tülekednek,
mint-az óvóhely ajtajában
álombólugrott még-élni-akarók.
Többet ér nekem
kifejteni őket, egyenként megsímogatni,
és szívem pereméről
a mindenségbe billenteni,
többet ér nekem,
mint nagyhasú hiányok közt botladozni
és társalogni elegáns fehér sóhajokkal.
Kopott toll, töröttkőrmű költő
mit tudnak együtt? Írni.
Sorakozzatok fekete erők,
túlról a gáláns halál-lovagok
egyre zajosabban csörögnek.
Veszteniünk nem lehet, de eleshetünk,
teremtsünk hát jó tartalékot,
igazolni és bosszúlni bátrat.
Kehes jószág, építsd át magad újjá,
erőstüdőssé, biztos szívüvé,
lelkesíts át sok olajos kezet,
vezess villanyt sok bozontos koponyába.
S tanulj te is.
Tanuld leírni szebben
a két szót: ember és igazság.
Ember.
Arnyékpójáca volt a világ-színpadon,

de mindig tudta: jobb lenne máskép.
Erkölc-köntösbe bujtatta a bűnt,
silány érdem,
de áldom érte,
mint az éhező,
kinek váratlanul ölébehullt
unatkozó urak szemétkészletét,
féligmegrágott vacsoracsontját.
Ezen a csonton nőttünk erőssé,
sárkánytipróvá,
sok ínt húztunk le maradékcsontról,
míg végül nyakárahágtunk
türelmes századoknak,
s, im:

belefúrunk a hegyek hasába,
s a kifejtett kövekből
csiszolunk kristály Kővirágot.
Igazság.

Hordozóidon irgalmatlan-
bús iga voltál.

Súlyos volt a hiányod,
mint szerelmes szívében
a születetlen szerető.

Sokat kerestünk.

Szaggattuk, gyúrtuk érte az anyagot,
ahogy a kutya kapar
kiásott hulla üres halma felett.

Szállj bele most a tollba,
adj szót a számnak,
legyek átlátszó mint te, és tömör
mint tested, a föld.

Toll,
kedves elvtárs,
kapaszkodj jól a kezemhez,
vörös vérem és fekete véred
öleléséből
szülessen diadalnak
a vers.